



**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL L. P. IR AAS „BTA BALTIC INSURANCE COMPANY“ GINČO NAGRINĖJIMO

2016 m. rugpjūčio 3 d. Nr. 242-320

Vilnius

Lietuvos bankas gavo T. P. (T. P.), atstovaujančio L. P. (toliau – pareiškėja), kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti tarp pareiškėjos ir AAS „BTA Baltic Insurance Company“, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą dėl draudimo išmokos dydžio.

N u s t a t y t a:

2015 m. spalio 16 d. eismo įvykio metu dėl draudiko transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomuoju draudimu apdrausto transporto priemonės valdytojo kaltės buvo sugadintas pareiškėjai priklausantis automobilis „Audi A8 L Quattro“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*).

2016 m. sausio 26 d. raštu Nr. (*duomenys neskelbtini*) draudikas informavo pareiškėją, kad žalos byloje Nr. (*duomenys neskelbtini*) yra priimtas sprendimas pareiškėjai išmokėti 4 095 Eur draudimo išmoką. Draudikas pažymėjo, kad pareiškėjos automobilis laikomas sunaikintu ir jį remontuoti yra ekonomiškai nenaudinga, todėl draudimo išmokos dydis buvo apskaičiuotas iš vidutinės automobilio rinkos vertės (6 260 Eur) atėmus likutinę automobilio vertę (2 165 Eur).

Nesutikdama su draudiko apskaičiuotos draudimo išmokos dydžiu pareiškėja kreipėsi į turto vertintoją E. L. (kvalifikacijos pažymėjimo Nr. (*duomenys neskelbtini*)) ir draudikui pateikė turto vertintojo parengtą Kelių transporto priemonės vertinimo ataskaitą Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Ataskaita). Turto vertintojas nustatė, kad pareiškėjos nuostolis (automobilio rinkos vertės prieš eismo įvykį (9 300 Eur) ir likutinės vertės po įvykio (2 500 Eur) skirtumas) yra 6 800 Eur.

2016 m. vasario 9 d. raštu Nr. (*duomenys neskelbtini*) draudikas informavo pareiškėją, kad Ataskaitoje nustatyta automobilio rinkos vertė yra nepagrįsta, nes ją turto vertintojas nustatė vadovaudamasis ne Lietuvos skelbimais, nors skelbimuose analogų yra.

Pareiškėja pateikė draudikui turto vertintojo E. L. parengtą Ataskaitos priedą Nr. (*duomenys neskelbtini*), kuriame turto vertintojas paaiškino, kad vertinamo automobilio modelis iš kitų „Audi A 8“ modelių išsiskiria pailginta kėbulo modifikacija „Long“ ir galingu 4,2 l (246 KW) benziniu varikliu. Atlikdamas lyginamųjų objektų atranką turto vertintojas nustatė, kad Lietuvos rinkoje analogiškų modelių pasiūla yra ribota ir nepakankama vertinamo automobilio vidutinės rinkos vertės skaičiavimams atlikti. Atsižvelgiant į tai buvo tiriamos artimiausios aktyvios naudotų automobilių rinkos Lenkijoje ir Vokietijoje.

2016 m. kovo 24 d. pareiškėjai adresuotame rašte Nr. (*duomenys neskelbtini*) draudikas nurodė, kad neturi pagrindo keisti sprendimo dėl draudimo išmokos dydžio, nes Ataskaita (įskaitant jos priedą) yra parengta neteisusiai.

Nesutikdama su draudiko sprendimu 2016 m. balandžio 6 d. pareiškėja pateikė pretenziją, kurioje nurodė, kad turto vertintojo ataskaita yra dokumentas, įrodantis padarytos žalos dydį, ir ji yra laikoma teisinga, kol priežiūros institucija nėra nustačiusi jos neatitikties teisės aktų reikalavimams arba ji nėra nuginčyta teisme.

2016 m. balandžio 18 d. raštu Nr. (*duomenys neskelbtini*) draudikas paaiškino neprivalęs besąlygiškai vadovautis nepriklausomų ekspertų nepagrįstomis išvadomis. Pareiškėjos patirta žala

yra įvertinta remiantis draudiko veiklą reglamentuojančiais teisės aktais, o Ataskaita draudikas nesivadovauja todėl, kad E. L. neteislingai nustatė automobilio rinkos kainą, t. y. neanalizavo Lietuvos rinkos. Draudikas pažymėjo, kad automobilio modifikacija („Long“) nėra lemiamas faktorius nustatant rinkos kainą.

Pareiškėja, manydama, kad draudikas pažeidžia jos teises ir teisėtus interesus, dėl ginčo nagrinėjimo kreipėsi į Lietuvos banką. Kreipimesi ji paaiškino, kad draudikas, nors ir nenuginčijo Ataskaitos, tačiau ja nesivadovavo. Pareiškėja atkreipė dėmesį, kad teismų praktikoje yra patvirtinta turto vertinimo ataskaitos juridinė galia ir draudiko pareiga įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo. Pareiškėja taip pat pažymėjo, kad turto vertinimo ataskaita laikoma teisinga, kol ji nėra nugincyta įstatymuose nustatyta tvarka. Lietuvos banko pareiškėja prašė rekomenduoti draudikui papildomai išmokėti 2 705 Eur draudimo išmoką (turto vertintojo nustatyto nuostolio (6 800 Eur) ir draudiko išmokėtos draudimo išmokos (4 095 Eur) skirtumą) ir atlyginti 50 Eur išlaidas už teisinę pagalbą.

Atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi draudikas nesutiko su pareiškėjos reikalavimais ir nurodė, kad sprendimą dėl pareiškėjai mokėtinos draudimo išmokos dydžio priėmė vadovaudamasis jo veiklą reglamentuojančiais teisės aktais. Draudikas pabrėžė turįs pareigą išmokėti tik įrodymais pagrįsto per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoką, o draudiko įpareigojimas besąlygiškai vadovautis pateiktomis vertinimo ataskaitomis sudarytų prielaidas įvykių dalyviams piktnaudžiauti savo teisėmis. Draudikas pažymėjo, kad nustatant žalos dydį svarbus norminiais teisės aktais pagrįstas skaičiavimo principas. Pabrėždamas Ataskaitos netikslumus draudikas atkreipė dėmesį į tai, kad turto vertintojas nesivadovavo Lietuvos rinkos kainomis. Draudikas akcentuoja, kad automobilio „Long“ modifikacija nustatant rinkos kainą nėra lemiamas faktorius, nes svarbu yra tai, kuriai rinkai skirta transporto priemonė ir kokia jos būklė. Pasak draudiko, pareiškėjos automobilis buvo prastos būklės, po ankstesnio įvykio nebuvo sutvarkytas jo dugnas. Atlikęs rinkos tyrimą draudikas nustatė, kad automobilio kainai įtakos neturi faktai, ar automobilio variklis yra 206 KW, ar 246 KW, taip pat ar automobilis pagamintas 2003, ar 2004 metais. Kadangi skelbimuose nėra duomenų apie turimus ridos tikrumo įrodymus, nustatydamas automobilio rinkos vertę draudikas į skelbimuose nurodytą transporto priemonių ridą neatsižvelgė. Nustatydamas automobilio rinkos vertę draudikas taip pat neatsižvelgė į pačias brangiausias ir pačias pigiausias kainas. Papildomai draudikas atkreipė dėmesį, kad Ataskaitoje turto vertintojas vertino Europai skirtų transporto priemonių kainas, nors pareiškėjos automobilis buvo skirtas JAV rinkai. Be to, Vokietijoje, kurios skelbimais vadovavosi turto vertintojas, automobiliai yra daug brangesni nei Lietuvoje.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija) patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, ginčas tarp šalių yra kilęs dėl pareiškėjai mokėtinos draudimo išmokos dydžio. Todėl Lietuvos bankas vertina, ar draudikas pagrįstai atsisakė išmokėti pareiškėjai draudimo išmoką, atlyginančią Ataskaitoje nurodytą nuostolio sumą.

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 2 dalimi, draudikas privalo tirti aplinkybes, būtinas draudžiamojo įvykio faktui, pasekmėms ir draudimo išmokos dydžiui nustatyti, dėdamas reikiamas pastangas. Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo, draudimo išmokos mokėjimo pagrindai ir principai įtvirtinti Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatyme (toliau – TPVCAPD įstatymas).

Vadovaujantis Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 5 punktu, draudimo išmokos dydis priklauso nuo eismo įvykio metu padarytos žalos nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) jo turtui dydžio. Pagal TPVCAPD įstatymo 15 straipsnio 3 dalį, turtui padarytos žalos dydį draudikas nustato vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Teisės aktai taip pat suteikia teisę nukentėjusiam trečiajam asmeniui savo iniciatyva ir savo lėšomis papildomai kreiptis į ekspertus dėl padarytos žalos dydžio nustatymo (TPVCAPD įstatymo 15 straipsnio 3 dalis).

Eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu, TPVCAPD įstatymu, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį (Taisyklių 6 punktas).

Nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei) padarytos žalos dydį draudikas nustato vadovaudamasis draudiko įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus (Taisyklių 13 punktas). Pagal Taisyklių 14 punktą, žalos dėl turto sunaikinimo dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio. Tai reiškia, kad eismo įvykio metu transporto priemonei padarytos žalos dydis gali būti nustatomas vadovaujantis tiek draudiko, tiek nukentėjusio trečiojo asmens iniciatyva ekspertų arba turto vertintojų parengtomis ataskaitomis. Pažymėtina, kad teisės aktuose nėra numatyta, kad draudiko arba nukentėjusio asmens iniciatyva parengtos ekspertų (turto vertintojų) išvados turi didesnę įrodomąją galią, todėl sprendžiant dėl padarytos žalos dydžio kiekvieną kartą turi būti vertinama žalos administravimo metu gautos informacijos (išvadų) visuma.

Nagrinėjamu atveju draudikas nustatė, kad pareiškėjos automobilis yra sugadintas ir jį remontuoti ekonomiškai nenaudinga. Ginčo tarp šalių dėl automobilio sunaikinimo fakto nėra. Tarp šalių taip pat nėra ginčo, kad pareiškėjos patirto nuostolio dydis (mokėtina draudimo išmokos suma) turi būti apskaičiuotas vadovaujantis Taisyklių 14 punkte nurodytu principu, t. y. pagal automobilio vertę iki sunaikinimo (2015 m. spalio 16 d. eismo įvykio) ir likutinę vertę po eismo įvykio. Tarp šalių taip pat nėra ginčo dėl likutinės automobilio vertės po eismo įvykio.

TPVCAPD įstatymo 19 straipsnio 6 dalis nustato, kad draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo. Analogiška nuostata įtvirtinta ir Taisyklių 40 punkte. Todėl sutiktina su draudiko teiginiu, kad jis nėra įpareigotas besąlygiškai vadovautis pareiškėjos pateikta Ataskaita. Kita vertus, draudikas turi teisę atmesti tik nepagrįstus pareiškėjos reikalavimus dėl žalos atlyginimo. Pažymėtina, kad, pareiškėjai nesutinkant su draudiko apskaičiuotos draudimo išmokos dydžiu ir pateikus jos patirto nuostolio dydį patvirtinančią Ataskaitą, būtent draudikui tenka pareiga įrodyti pareiškėjos reikalavimo nepagrįstumą.

Draudikas paaiškino, kad apskaičiavo vidutinę automobilio rinkos vertę vadovaudamasis Lietuvos skelbimų portalų duomenimis ir paaiškino, kad dėl variklio galios korekcijų netaikė, nes nustatė, kad variklio galia (206 KW ar 246 KW) ir automobilio pagaminimo metai (2003 ar 2004) neturi esminės įtakos automobilio kainai. Nustatydamas automobilio rinkos vertę draudikas neatsižvelgė į skelbimuose nurodytą ridą, nes nėra duomenų, patvirtinančių ridos tikrumą.

Draudikas nurodė, kad rinkdamas lyginamuosius objektus neatsižvelgė į tai, ar automobilis „Audi A8“ yra su „Long“ modifikacija ar be jos, nes tai nėra lemiamas faktorius nustatant rinkos kainą.

Kita vertus, turto vertintojas Ataskaitoje yra nurodęs, kad vertinamo automobilio modelis iš kitų „Audi A8“ modelių išsiskiria pailginta kėbulo modifikacija „Long“ ir galingu 4,2 l (246 KW) benziniu varikliu. Ataskaitoje pateiktoje išvadoje apie automobilio rinkos vertę nurodyta: „Vykdant lyginamųjų objektų atranką nustatyta, kad Lietuvos rinkoje analogiškų modelių pasiūla yra ribota ir nepakankama vertinamos transporto priemonės vidutinės rinkos vertės skaičiavimams atlikti. Lietuvos rinkoje buvo rasti tik du analogiškų variklio charakteristikų pardavimo pasiūlymai, bet neatitinkantys vertinamos transporto priemonės kėbulo modifikacijos. Atsižvelgiant į tai buvo tiriamos artimiausios aktyvios naudotų automobilių pardavimo rinkos Lenkijoje ir Vokietijoje. Atrinkti trys lyginamieji objektai iš Vokietijos rinkos ir vienas iš Lenkijos. Vertinama transporto priemonė skirta JAV rinkai, todėl atliekant vidutinės rinkos vertės skaičiavimus buvo į tai atsižvelgta taikant pataisos koeficientą 0,9.“ Iš Ataskaitos taip pat matyti, kad skaičiuodamas vidutinę rinkos ir įvykio dieną buvusią automobilio vertę turto vertintojas taikė korekcijas, atsižvelgdamas į lyginamų transporto priemonių ridą, įrangą, paskirtį konkrečiai rinkai ir kita.

Nesutikdamas vadovautis Ataskaita draudikas iš esmės ginčija joje nustatytą automobilio rinkos vertę. Jo nuomone, nustatant pareiškėjos patirto nuostolio dydį yra ypač svarbu nešališkai kuo teisingiau nustatyti pareiškėjos automobilio rinkos vertę įvykio dieną. Pasak draudiko, turto vertintojas atsižvelgė į Europos rinkai skirtų automobilių transporto priemonių kainas, nors pareiškėjos automobilis buvo skirtas JAV rinkai. Draudikas paaiškino, kad iš JAV atgabentos transporto priemonės būna pigesnės nei skirtos Europos rinkai. Draudikas taip pat pažymėjo, kad rengdamas Ataskaitą turto vertintojas lyginamuosius objektus pasirinko ne iš Lietuvos skelbimų portalų, nors, pasak draudiko, Lietuvos skelbimuose reikiamų analogų buvo pakankamai vertinimui atlikti. Draudikas neneigia, kad Lietuvos skelbimų portaluose nėra pakankamai pasiūlymų dėl transporto priemonių „Audi A8“ su pailginta kėbulo modifikacija „Long“ ir 246 KW varikliu pardavimo. Tačiau draudikas nurodo, kad šie parametrai nėra esminiai, todėl automobilio rinkos vertę galima nustatyti vadovaujantis Lietuvos skelbimų portalų duomenimis ir nėra pagrindo remtis kitų Europos šalių (Vokietijos, Lenkijos) rinkose esančiais pasiūlymais.

Pagal Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101 patvirtintos Kelių transporto priemonių vertės nustatymo tvarkos (toliau – Tvarka) 8 punktą, transporto priemonės vidutinė rinkos vertė – tai *tam tikros markės, modelio ir komplektacijos neapgadintos (nesužalotos) transporto priemonės rinkos vertė, nustatyta rinkos kainų tyrimo metodais arba pagal minėtu įsakymu patvirtintoje Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijoje (toliau – Instrukcija) pateiktą skaičiavimo metodiką. Pagal Instrukcijos 5 punktą, transporto priemonių vidutinė rinkos vertė pirmiausia turi būti nustatoma lyginamosios vertės metodu. Nustatant transporto priemonės vertę rinkoje, lyginamos *tapačių* transporto priemonių sandorių kainos. Transporto priemonės rinkos vertė apskaičiuojama pagal vidutinę rinkos vertę, ją atitinkamai koreguojant (Instrukcijos 8 punktas).*

Minėtų teisės aktų nuostatų analizė leidžia daryti išvadą, kad nustatant vidutinę transporto priemonės kainą turi būti lyginamos tapačių transporto priemonių sandorių kainos ir nustatoma, kokia yra tam tikros markės, modelio ir komplektacijos neapgadintos transporto priemonės rinkos vertė. Tiksliai nustatyti vidutinę transporto priemonės rinkos kainą yra svarbu dėl to, kad būtent šią vertę koreguojant Instrukcijoje nustatyta tvarka yra nustatoma transporto priemonės vertė eismo įvykio dieną.

Kaip matyti iš Ataskaitos, turto vertintojas rinko tokius lyginamuosius objektus, kurių markė, modelis ir variklio galia atitinka pareiškėjos automobilio parametrus. Neradęs pakankamai lygintinų objektų Lietuvos skelbimų portaluose, turto vertintojas rėmėsi gretimų rinkų duomenimis. Minėta, kad nukentėjęs trečiasis asmuo – pareiškėja, turi teisę savo iniciatyva kreiptis į nepriklausomus turto vertintojus ir teikti draudikui įrodymus, patvirtinančius jos patirto nuostolio dydį. Minėta ir tai, kad draudikas turi teisę atmesti nepagrįstus pareiškėjos reikalavimus. Tačiau ginčo atveju atmesdamas pareiškėjos reikalavimą išmokėti draudimo išmoką, atlyginančią turto

vertintojo apskaičiuotą nuostolio dydį, draudikas nurodo, kad tie automobilio parametrai, kuriuos rinkdamas lyginamuosius objektus turto vertintojas laikė esminiais, nėra lemiami nustatant automobilio rinkos kainą. Draudikas teigia, kad automobilio rinkos vertei įtakos neturi tai, ar automobilis yra „Audi A8“, ar „Audi A8 L“ su pailginta kėbulo modifikacija „Long“.

Ginčai Lietuvos banke nagrinėjami vadovaujantis rungimosi principu, todėl tiek finansų rinkos dalyvis, tiek vartotojas turi įrodyti aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus arba atsikirtimus. Atkreiptinas dėmesys, kad neigdamas turto vertintojo Ataskaitoje nurodytas išvadas ir tam tikrų automobilio parametrų įtaką automobilio kainai draudikas vadovavosi savo eksperto nuomone, tačiau nepateikė šias aplinkybes patvirtinančių įrodymų. Draudikas nepateikė duomenų, patvirtinančių, kad automobilio kėbulo modifikacija neturi įtakos automobilio kainai. Pažymėtina, kad, kaip matyti iš viešų oficialaus „Audi“ atstovo Lietuvoje skelbiamų duomenų, „Audi A8“ ir „Audi A8 Long“ automobilių, esant vienodos galios varikliams, kainos nėra vienodos.¹ Todėl nesant duomenų, įrodančių, kad automobilio kėbulo modifikacija arba variklio galingumas neturi įtakos vidutinei automobilio rinkos kainai, Lietuvos bankas neturi pagrindo spręsti, kad draudikas pagrįstai atmetė pareiškėjos reikalavimus ir įrodė, kad Ataskaitoje nurodyta automobilio rinkos vertė bei pareiškėjos patirtas nuostolis yra apskaičiuoti neteisingai. Juo labiau kad pagal Tvarką ir Instrukciją turi būti lyginamos tapačios transporto priemonės. Neatmestina, kad tam tikrais atvejais kai kurie transporto priemonių parametrų skirtumai gali neturėti įtakos transporto priemonės kainai, tačiau ši aplinkybė turi būti nustatyta pakankamai pagrįstai, pateikiant tai patvirtinančius įrodymus. Nagrinėjant ginčą Lietuvos bankui tokie įrodymai pateikti nebuvo. Atmestini ir draudiko nuogastavimai, kad turto vertintojas lygino Europos rinkai skirtas transporto priemones, nors automobilis buvo skirtas JAV rinkai, nes, kaip matyti iš Ataskaitos ir jos priedo, turto vertintojas į šią aplinkybę atsižvelgė ir koregavo kainą pritaikydamas atitinkamus koeficientus.

Įvertinus minėtas aplinkybes darytina išvada, kad pateikdama Ataskaitą pareiškėja paneigė draudiko apskaičiuoto mokėtino draudimo išmokos dydžio pagrįstumą, o draudikas neįrodė pareiškėjos reikalavimų nepagrįstumo ir to, kad Ataskaitoje nurodyti skaičiavimai yra neteisingi, todėl neturėjo objektyvaus pagrindo atmesti pareiškėjos reikalavimų.

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėja taip pat prašė rekomenduoti draudikui atlyginti pareiškėjos patirtas teisinės pagalbos išlaidas. Pareiškėja pateikė dokumentus, patvirtinančius, kad UAB „Finaura“ už teisinį patarimą ir kreipimosi į Lietuvos banką surašymą sumokėjo 50 Eur.

Pažymėtina, kad neteisminio vartojimo ginčų tvarką reglamentuojančio Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 4 dalyje nustatyta, kad, priimant sprendimą dėl ginčo esmės, turi būti sprendžiama dėl vartotojo patirtų išlaidų, susijusių su vartojimo ginčų neteisminio sprendimo procedūra (įskaitant būtinas ekspertizės ar laboratorinių tyrimų išlaidas, išlaidas advokato ar advokato padėjėjo pagalbai apmokėti ir vertimo išlaidas), atlyginimo proporcingai patenkintų vartotojo reikalavimų daliai. Pažymėtina, kad analogiškos nuostatos yra įtvirtintos ir Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 62 punkte.

Nagrinėjamu atveju pareiškėja Lietuvos bankui nepateikė įrodymų, patvirtinančių, kad ji turėjo advokato arba advokato padėjėjo teisinės pagalbos išlaidų. Lietuvos bankui buvo pateikta tik juridinio asmens UAB „Finaura“ išrašyta sąskaita faktūra, kuri negali patvirtinti advokato arba advokato padėjėjo teisinės pagalbos pareiškėjai suteikimo fakto. Kadangi vartojimo ginčų nagrinėjimo Lietuvos banke tvarką reglamentuojančių teisės aktų nuostatos numato vartotojo teisę, visiškai ar iš dalies patenkintus jo reikalavimą, reikalauti tik advokato ar advokato padėjėjo teisinių paslaugų išlaidų atlyginimo, pareiškėjos reikalavimas dėl 50 Eur pagal juridinio asmens UAB „Finaura“ išrašytą sąskaitą faktūrą atlyginimo, nesant advokato arba advokato padėjėjo teisinių paslaugų suteikimo faktą pagrindžiančių įrodymų, yra atmestinas.

Remdamasi tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasi Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo

¹ http://www.audi.lt/content/dam/ngw/lv/Sales/Prices/PricesLV_2016_01/A8_LT_2016%2001%2001.pdf

procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.2 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Iš dalies patenkinti pareiškėjos L. P. reikalavimus, rekomenduojant AAS „BTA Baltic Insurance Company“ papildomai išmokėti pareiškėjai 2 705 Eur draudimo išmoką, atlyginančią Kelių transporto priemonės vertinimo ataskaitoje Nr. (*duomenys neskelbtini*) nurodytą nuostolio sumą.

2. Įpareigoti AAS „BTA Baltic Insurance Company“ Lietuvos filialą per mėnesį nuo šio sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie sprendimo rezoliucinės dalies 1 punkte nurodytos rekomendacijos įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudimo bendrovei neįvykdžius minėtos rekomendacijos, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

L. e. Finansinių paslaugų ir rinkų priežiūros
departamento direktoriaus pareigas

Renata Babkauskaitė